

La Llei Wert entra en vigor amb l'oposició frontal de mestres i pares

REPORTATGE. Tot i les protestes i les pressions per desobeir les imposicions de Madrid, la realitat és que el nou curs escolar ha començat amb la implantació progressiva de la Llei Orgànica per a la Millora de la Qualitat Educativa (LOMCE) a l'espera, així mateix, del transcurs dels esdeveniments polítics.

Com en el conjunt de Catalunya, la implantació de la Llei Wert de cara al curs que ve ha aixecat polseguera als centres educatius de Manresa. El xoc entre les noves directrius i els objectius establerts en la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) vigent des del 2009, obre un escenari incert. Francesc Martínez, director de l'escola Puigberenguer, assegura que la LEC «en alguns aspectes, tampoc agrada als mestres. També resta democràcia i afavoreix la privatització de l'ensenyament». Això, però, no vol dir que calguin «lleis adaptades al nostre context i a la nostra nació. Catalunya tenia unes competències que no pot perdre. Qui dona el poder moral de desfer acords democràtics històrics a un partit que, a més, no ha guanyat mai les eleccions en el nostre país?». Trini Riu, membre de l'Associació de Mares i Pares (AMPA) de la mateixa escola, sentència que l'anomenada Llei Wert «vol uniformitzar i restar llibertat; perd laïcitat i tolerància recuperant la religió; vol canviar els criteris lingüístics consensuats fa molts anys; potencia la segregació d'alumnes a edats massa primerenques, i potencia l'educació privada». Per a Joan Soler, pare de dos fills a primària i un a secundària, la implantació de la Llei representa un pas enrere i un cop de timó polític: «Com moltes altres lleis del govern del PP, busca recentralitzar totes les decisions».

Manifestació de Som Escola a Manresa al final del curs passat

Ignasi Claret, director de l'Escola Vedruna de Manresa, manifesta que «la LOMCE no s'havia d'haver fet. L'Escola Cristiana de Catalunya s'hi ha oposat totalment ja que és una iniciativa mal enfocada, innecessària, precipitada i políticament mancada de consens». Una opinió paral·lela a la d'Ignasi Cebrian, professor de biologia a l'institut Lluís de Peguera i col·laborador del **Pou**, que també qualifica la llei d'«innecessària totalment». Per a Xavier Valls, professor de filosofia de l'institut Pius Font i Quer, la qüestió és ben clara: «Més enllà dels continguts curriculars, la Llei Wert planteja canvis pedagògics, estructurals del sistema i de gestió dels centres que són regressius». A part de tots els qualificatius, paral·lelament, Pep Vila, integrant de Federació Ensenyament USOC, sosté que «la llei envaeix les competències de la Generalitat recollides en la LEC i suposa un atac al model català d'immersió lingüística, que tants bons resultats ha donat».

Regressió

Per aquest últim motiu, Llorenç Planes, professor de l'institut Guillem Catà i membre de la junta d'Òmnium Cultural Bages, subratlla el clar component polític de la LOMCE que «pretén controlar l'ensenyament a tot l'Estat espanyol, des d'una concepció social classista, una perspectiva educativa tècnica, però gens humanista, i políticament centralista». Per tot plegat, Planes resol que la nova normativa «fa anar enrere el sistema educatiu quan encara tenia molt recorregut per fer per adaptar-se als nous temps». Ester Plans, representant del sindicat USTEC-STEs, redueix la LOMCE a un «disseny d'educació *low cost* amb fórmules d'externalització de serveis. Obre la porta a la iniciativa privada, preveu finançament extern i assegura un règim de concerts sense límits». A part de veure-hi interessos econòmics de fons, Plans reconeix que la llei «està inspirada en prejudicis ideològics i amb voluntat de destruir una cultura educativa democràtica».

El director de l'escola de la Font, Lluís Cano, conclou, estant d'acord amb totes les valoracions anteriors, que la llei «va en detriment del que el seu propi nom indica: la qualitat educativa». Una opinió propera a la de Fina Monell, experimentada mestra de l'escola Ítaca del barri de la Sagrada Família. Monell també parla de qualitat per rebatre un argument del preàmbul del text jurídic en què es parteix de la idea que l'eficiència educativa s'ha reduït. La LOMCE, diu la mestra, «vol aplicar antigues maneres de fer per abordar noves situacions, clarament un despropòsit». Per últim, Toni Llobet, director general de Centres Públics al departament d'Ensenyament, recull algunes de les idees anteriors i sosté que «el govern espanyol desconeix la realitat educativa de Catalunya. Som optimistes de cara a mantenir el model català, però hem d'estar amatents perquè l'ofensiva és prou forta. No volem que la unitat entorn del català es trenqui perquè és un dels elements essencials d'identitat del país i de la cohesió social».

Malgrat tot, Lluís Cano, vinculat també a Iniciativa per Catalunya a Manresa, matisa que «tot i que la consellera va dir públicament que la Llei Wert no entraria en vigor a Catalunya, per part del Departament d'Ensenyament, a les Normes d'Organització del curs 2014-15 se'n demana l'aplicació íntegra. El missatge polític no s'ha complert».

Nou curs

El director de l'escola Puigberenguer, Francesc Martínez, assegura que Ensenyament els ha constatat que, «amb l'escàs marge que teníem de cara al curs que encetem, l'única cosa que es podia fer era prendre mesures transitòries». Per això, a l'escola, l'impacte de la posada en vigor de la LOMCE «serà mínim. Partim de la idea de no fer canvis. L'organització del centre no canvia i seguirem amb el nostre projecte pedagògic. Només es modificarà l'assignatura d'Educació per la Ciutadania, que passarà a dir-se Educació en Valors». A part de l'adaptació d'aquesta matèria, a l'escola de la Font dels Capellans, han hagut «d'aplicar els currículums de primer, tercer i cinquè», explica Lluís Cano. Passa el mateix a l'escola Vedruna, que dirigeix Ignasi Claret, tot i que, en el seu cas i a títol informatiu i de preparació, també han «assistit a seminaris de formació organitzades per la Federació d'Escoles Cristianes». Claret també diu que l'afectació al seu centre serà mínima.

En el cas dels instituts, encara hi haurà un any de marge per adaptar-se a les directives de la nova llei. «Al llarg d'aquest curs caldrà adaptar el primer i segon d'ESO i el primer de batxillerat», explica Xavier Valls. Com apuntava Francesc Martínez, com que hi havia poc temps, «abans d'acabar el curs passat», continua dient Valls, «la disposició més pràctica que es va donar va ser mantenir els continguts curriculars dels llibres de text i, de moment, no fer canvis». Al Lluís de Peguera, de moment, «no hem fet cap adaptació ni planificació prèvia», assegura Ignasi Cebrian. Llorenç Planes aposta per utilitzar el marge de temps que els queda «per preparar l'estratègia a seguir per minimitzar els efectes o, millor dit, mirar la manera de no aplicar la llei». I admet que, als centres, en general «ha arribat poca informació que no s'hagi vist per la premsa i els mitjans. La Generalitat diu que hem de seguir les disposicions que dictin, tot seguint la LEC, que és la llei base del nostre país».

El rerefons de la LOMCE

Per a Trini Riu, la LOMCE «és retrògrada i, amb una actitud dictatorial, vol fer-nos tornar a temps poc lliures. El PP no consensua en cap dels temes en què legisla, però en el cas de l'ensenyament és especialment greu. Encara que ens ho vulguin fer creure, no afavoreix els nens i nenes». Per això conclou que la norma es crea «pel domini polític i ideològic». Xavier Valls, professor del Pius Font i Quer, hi coincideix i rebla el clau assenyalant el que se'n deriva: «No és un sistema educatiu òptim per resoldre les problemàtiques que té plantejada l'educació». Com Trini Riu, Valls pensa que «l'educació hauria de ser una estructura d'estat al marge del debat polític partidista; generada, aprovada i consolidada per consens». Ester Plans adverteix, al seu torn,

---

que «l'escola s'ha convertit en un camp de batalla ideològic. La LOMCE és la sisena reforma educativa des de la promulgació de la Constitució, a més de ser una llei imposada».

Centrant-se en l'etapa de primària on exerceix, Fina Monell comenta que «els conceptes aprendre, créixer, educar... es troben a faltar en l'articulat, quan, en edats primerenques, són determinants». Precisa, en relació al marc educatiu català fins ara vigent, que «cal no oblidar que la conselleria va rebatejar administrativament l'àrea com a departament d'Ensenyament en comptes de d'Educació. Fets tan aparentment innocus són tota una declaració de principis». Ignasi Claret explica que «a l'escola concertada, la Llei Wert no ens suposa cap avenç en la seguretat jurídica del concert ni en la suficiència del mòdul». Està d'acord amb la resta d'entrevistats que la llei «centralitza, relega el català, situa en un pla d'inferioritat la formació professional; és reglamentista, segregadora i reduccionista, en el sentit que identifica qualitat educativa amb control, i l'esforç de l'alumne amb la mesura estandarditzada de l'avaluació».

Precisament en relació amb la uniformitat i el control ideològic de la nova llei, Francesc Martínez opina que «com més democràtic és l'ensenyament, més lliures ens fa i això no interessa gaire als partits conservadors. Els currículums uniformes no tenen lògica, i menys en l'era de la informació. S'ha de tenir autonomia, creativitat i imaginació. L'escola memorística a la qual vol retornar la Llei Wert no ajuda a avançar». I ho concreta amb el control sobre l'ensenyament de la història: «Limitar la història que s'aprèn no aconsegueix que no es conegui». Exposant algunes de les idees que presenta a la seva tribuna a **El Pou Digital** amb la seva col·lega Elisa Muixí, Fina Monell diu que, des de l'Ítaca, i si no s'indica el contrari, es seguirà «educant els alumnes en l'esforç personal per l'aportació al col·lectiu en un marc social i cooperatiu. Volem mirar d'aportar a cada nen i nena allò que necessita per a un màxim gaudi i progrés de les capacitats pròpies».

Religió, sí; música, no

Seguint en aquesta mateixa línia, Ignasi Cebrian denuncia que la Llei Wert «menysprea certes àrees del coneixement com la música, l'àrea visual, la plàstica o les ciències. Suposa un retorn a metodologies de docència clàssiques poc lligades a les necessitats actuals d'aprenentatge». Una idea similar a la que exposa Llorenç Planes: «Les àrees bàsiques per a la formació humana en llibertat: formació musical, plàstica, física, humanística i social, queden molt disminuïdes en importància curricular. Es tendeix, a més, a un sistema més autoritari-escolàstic, controlat des de la docència i l'estat». En aquest mateix sentit, Lluís Cano té clar que «els models educatius més avançats del món tendeixen al treball competencial, aquell que dota l'alumnat de les eines bàsiques per al seu desenvolupament com a ésser humà en la seva plenitud. La LOMCE retorna a models doctrinals, sense dotar l'alumnat d'esperit crític ni raonament».

Si Martínez parlava de la manera d'explicar la història, Cano es centra en el pes de l'àrea de religió. «Calen més hores de l'àrea artística, d'educació física o fins i tot de joc a l'aire lliure abans que un mínim d'hora i mitja setmanals des de primer i fins a sisè d'una matèria doctrinal com religió». I sentència: «Qui vulgui ensenyaments religiosos pot anar lliurement a catequesi». Fina Monell no s'hi pot mostrar més d'acord i exposa que la mesura és preocupant i està fora de lloc: «És claríssim que els legisladors no han tret el cap a les aules de les nostres escoles públiques». Per a Ester Plans, queda clar que «l'Església continua present en les lleis educatives i la Conferència Episcopal marca els continguts dels currículums de religió, que és matèria avaluable». Per tot plegat, des de la USTEC llancen propostes com ara «fomentar l'exclusió de la religió de l'horari lectiu de les escoles públiques o triar matèries que l'excloquin de l'itinerari. Una proposta que també fem extensiva a la matèria d'emprenedoria que sembla més dictada per la patronal que no pas per pedagogs».

Quant a l'esperit crític, Fina Monell comenta que «se cita en el preàmbul de la llei, però després

gairebé no l'utilitza en l'articulat». Sobre el control ideològic dels nous ciutadans, la mestra creu que, «probablement, no és l'objectiu primordial de la Llei Wert, però sí que en pot ser el resultat». Ho constata veient cap on apunten els teòrics canvis del sistema: «Es parla d'adequar-se a les exigències del món actual com una demanda d'especialització tecnològica, quan justament estem en uns moments en què la creativitat i les habilitats socials i comunicatives tenen més importància».

Alumnes menys crítics

Xavier Valls en té una visió ben similar i exposa, com Monell, que «només cal llegir les intencions en el preàmbul de la llei i analitzar-ne els canvis curriculars i el model pedagògic. Ràpidament t'adones que és una norma amb finalitats purament instrumentals i utilitaristes». Joan Soler és del mateix parer i exposa que el marc legal que es pretén imposar «canvia massa coses amb la teòrica finalitat de presentar al món un sistema educatiu eficaç. Ara, precisament, que es fan més retallades i quan hi ha més dificultats per atendre les necessitats dels alumnes». Llorenç Planes completa l'argument exposant que la LOMCE mitjançant «una educació pretesament més tècnica, sense donar importància a àrees com l'humanisme, la història crítica, la filosofia i el pensament, l'art i les manifestacions humanes en llenguatges diferents, planteja un sistema que fa veure que aquests temes no fan per a ella, quan en realitat són, probablement, part de la causa de molts dels mals de la nostra societat».

Des de l'escola Vedruna, Ignasi Claret reivindica el paper de l'educador: «És veritat que en els nivells d'ESO i batxillerat hi ha canvis importants en el control dels continguts. Això pot condicionar la metodologia d'aprenentatge, però el mestre continuarà sent bàsic a l'hora de fomentar un paper crític i reflexiu en l'alumne». Al marge dels aspectes pedagògics citats, la delegada de la USTEC, Ester Plans, apunta aspectes força més profunds derivats de la implantació de la LOMCE com «la segregació de l'alumnat per sexe, classe social i nivell educatiu, el menyspreu a la diversitat o l'abandonament de l'alumnat que té més dificultats i constantment sotmesa a avaluacions externes a fi d'ensinistrar una mà d'obra dòcil i acrítica».

Pel que fa a la segregació per sexe, Ester Plans detalla que la llei permet que escoles que separen nens i nenes rebin subvencions amb diners públics. Així mateix, «permet la redistribució dels recursos favorables als centres amb millors resultats, és a dir, aquells on van les famílies de procedència social elevada, i sanciona els centres on els baixos resultats acostumen a ser l'expressió de dificultats socials, econòmiques i culturals». Sobre aquesta discriminació de l'alumnat, la USOC, per la seva banda, prefereix, de moment, no opinar i esperar els resultats «dels estudis que pedagogs i diferents associacions ja estan fent». Ignasi Cebrian coincideix amb les opinions dels sindicalistes i opina que la nova llei pretén retornar a «un ensenyament totalment memorístic amb l'única i exclusiva finalitat d'haver de passar unes proves de nivell». I sentència, a més, que «l'objectiu principal és fer veure, en tot moment, que la LEC no existeix».

La polèmica lingüística

Perquè conservar la llei catalana implica mantenir el sistema d'immersió lingüística que la llei Wert desarticula *de facto*. Per a Fina Monell, l'apartat de les llengües en la llei «és la demostració més clara de desconeixement i possiblement de mala fe. No crec que al meu centre ho duguem a terme». Francesc Martínez, per la seva part, diu que «és realment opressiu i artificial que es vulgui tornar enrere després de treballar a un nivell social i emocional tan extens durant dècades». Abordant la realitat del dia a dia, el director opina que, «fins ara, els resultats obtinguts en les tres llengües són molt correctes. De moment, doncs, no canviarem res». A escoles com la de la Font «el Projecte Lingüístic de Centre aprovat recentment pel claustre i el consell escolar reflecteixen que la llengua vehicular és el català, tret de les hores de castellà i anglès», explica Lluís Cano.

Quant al model lingüístic que proposa la llei Wert, Toni Llobet torna a referir-se al desconeixement del ministeri. «El model d'escoles que el govern espanyol desitjaria que existís a Catalunya, no hi és. No hi ha escoles en català i en castellà, i per això insisteixen que els pares han de poder triar», diu. «El problema és que aquest model no existeix i continuarà sense existir. A Catalunya no es

pot aplicar. Si una família manresana vol que el seu fill estudiï en una escola castellana no ho podrà fer perquè no n'hi ha cap a la ciutat». Llorenç Planes hi afegeix que la LOMCE, directament, «pretén desmuntar i reorientar una realitat lingüística. Això que siguem l'únic territori de l'estat amb llengua pròpia on pràcticament les dues comunitats lingüístiques dominen l'altra llengua -que és un veritable èxit, fins i tot constitucional-, ho volen fer anar en orris sota el pretext de la llibertat d'elecció de llengua vehicular». Potser per aquest motiu, a l'escola Verdruna tenen clar que seguiran les recomanacions que faci el departament amb l'objectiu «d'assegurar la immersió lingüística total a tots nivells, l'atenció individualitzada i la no separació per raó de llengua».

«Fins al moment», apunta Llorenç Planes, «hi ha la sensació que aquesta llei no s'acabarà aplicant i que no ens faran canviar tan fàcilment». Malgrat tot, «el ministeri és tossut i va avançant pas per pas i la llei, ja la tenim aquí. Ara haurem de prendre partit en moltes coses, i en la LOMCE, també». Planes veu que «a primària hi ha més *cintura* per evitar-ne els efectes. Compta amb una tradició més arrelada per treballar en equips més petits i generalment més integrats. Per tant, poden recompondre estructures amb més llibertat. A secundària, l'estructura és més complexa. La llei comportarà canvis laborals, a més de la qüestió educativa i formativa, i això ho complicarà tot». I conclou que, als instituts «caldrà tenir molt valor!». Ester Plans va més enllà i assegura que la Llei Wert vol esberlar el model català, ja que «introdueix una clàusula de garanties per rescatar les poques famílies que han plantejat la batalla contra la immersió lingüística als centres educatius, establint que podran escolaritzar-los a escoles privades amb el castellà com a llengua vehicular, amb càrrec als pressupostos de la Generalitat».

La postura oficial

Toni Llobet, en contraposició, explica que els centres ja saben que «serà sempre el departament qui respondrà sobre les instruccions de currículum, usos lingüístics i organització que els mateixos centres reben». Respecte a la desobediència a les directives del ministeri, Llobet vol deixar clar que «un govern no pot tenir mai com a finalitat desobeir, sinó procurar fer complir la pròpia normativa, en el nostre cas la LEC i totes les disposicions que la despleguen. El curs començarà amb la garantia de continuïtat del model d'escola catalana en continguts i en usos lingüístics, amb el manteniment del currículum. Ho demostra la no substitució dels llibres de text, la pervivència de la música i la plàstica a les escoles i la continuïtat dels programes orientadors i professionalitzadors per als nois i noies que no aconsegueixen el graduat escolar als 16 anys».

Una aula d'escola primària a Manresa.

Una aula d'escola primària a Manresa.

Malgrat les mobilitzacions i la postura del departament d'Ensenyament, un bon nombre de professors com Xavier Valls, del Pius Font i Quer, admeten que «a secundària, el curs que iniciem és ple d'incerteses si tenim en compte el context polític». De fet, molts educadors no tenen clar com es dirimiran algunes de les exigències que fa Madrid i com afectaran en la marxa dels centres pensats i estructurats per desenvolupar l'esperit de la LEC. Tot i l'oposició frontal, el 20 de juny passat, davant la reiterada demanda social i sindical, la consellera Rigau, segons Ester Plans, «ja va donar una resposta ben clara: que l'aplicació de la LOMCE a Catalunya es feia efectiva l'1 de setembre. Per tant, *toca* aplicar la llei a primària i a l'FP Bàsica». No obstant això, els sindicats consultats constaten les incògnites que hi ha sobre la immediata aplicació de la llei. Ester Plans descriu la posició del departament com un «nedar i guardar la roba: farem veure que apliquem la LOMCE a nivell legal, però després farem la nostra». Pep Vila comenta que, des de la USOC, dedueixen que, de cara al proper curs, la llei afectarà poc: «La Generalitat insta a seguir complint la LEC».

Una llei que, per altra banda i segons Lluís Cano, no és ni molt menys perfecta: «el model educatiu català segrega l'alumnat per qüestions econòmiques, aquells que tenen poder adquisitiu porten els seus fills a l'escola concertada i els qui no, a la pública. Sense dir-ho, les classes més altes eviten estar al costat de la pobresa», opina. Amb la LOMCE, «sumarem una segona segregació per a aquells que volen escoles en català i aquells que la volen en castellà». No obstant això, Cano creu que «la societat catalana és prou madura per reconèixer els beneficis de cohesió

social que implica la immersió lingüística». Però Ester Plans preveu, d'ara endavant, «un panorama més caòtic. Tot i l'aparent normalitat, durant el nou curs ja es començaran a fer canvis en els horaris, en la distribució de les àrees..., i la preocupació del professorat i les famílies en aquest sentit es faran més evidents», i hi suma altres problemàtiques habituals els darrers cursos, com «les retallades de plantilles i substitucions. Tot anirà canviant a poc a poc si no fem res concret per aturar-ho».

Comunitat educativa

Per altra banda, un altre dels dissenys de la Llei Wert és atorgar més rellevància als equips directius dels centres i reduir a la mínima expressió el paper dels consells escolars, que ajuden a vertebrar la comunitat educativa dels centres. En aquest sentit, Lluís Cano explica que, «com en el cas del funcionament per cicles que caldria ignorar, plantejar el consell escolar com un òrgan merament consultiu entra en contradicció amb la LEC que, malgrat tampoc és del nostre gust, en aquests àmbits està més ben treballada». Per tot plegat, afegeix, «aquests àmbits més organitzatius no els aplicarem mentre hi hagi l'actual equip directiu». Trini Riu, de l'AMPA del Puigberenguer, assenyala que al centre «la participació dels pares sempre és molt important. S'impliquen molt en el funcionament de l'escola i en les decisions que els afecten». Malgrat la lluita feta fins ara, Riu convida a «seguir demostrant que la llei no ens agrada. Els pares han de ser conscients que el canvi jurídic afecta, i molt, els seus fills. Per això ens afegim a totes les iniciatives que van en contra de l'aplicació».

Lluís Cano reitera el compromís de la direcció actual de l'escola de la Font «de mantenir tots els drets i deures, tant del claustre com del consell escolar. Per tal de garantir-ho, hem aprovat les Normes d'Organització i Funcionament de Centre, en les quals queda palès el necessari paper democràtic i participatiu de professorat, alumnes i famílies». El mateix passarà a l'escola Ítaca, des de la qual Fina Monell titlla d'inquietant «el tractament que la llei fa a les direccions dels centres, donant-los més poder individual en detriment del treball d'equip. Això ens hauria de preocupar més, ja que la nostra LEC també apunta en aquesta direcció». Xavier Valls reitera la idea. Al Pius, «a data d'avui, el consell escolar continua tenint les mateixes atribucions tot i que s'ha reforçat molt el paper unipersonal de la direcció». Malgrat tot, «en el curs que hem deixat enrere, l'organisme va participar i adherir-se a les diferents iniciatives de Somescola al Bages».

Suport municipal

En aquesta mateixa línia, els sindicats consultats defensen la intervenció de tots els òrgans de la comunitat educativa com fins ara. Ester Plans explica que, per això, han fet una crida a claustres i consells escolars a «aprovar resolucions que permetin mantenir les competències adquirides que s'han perdut. S'han de poder decidir qüestions tan importants com el Projecte Educatiu de Centre». Però per la seva banda, des de la USOC, explica Pep Vila, mostren cautela i volen veure com s'aborda aquest problema «en cada municipi i si hi ha una postura global a tot Catalunya».

Per la seva part, el regidor d'Ensenyament de l'Ajuntament de Manresa, Toni Llobet, explica que, a la ciutat, «la situació és paral·lela a la del conjunt del país i, com totes les escoles i instituts saben, l'equip de govern manresà és posarà a disposició dels centres per qualsevol situació que es pugui plantejar durant el curs escolar que ara encetarem». Continuant amb la pèrdua de pes dels consells escolars, Ignasi Claret explica que «l'escola Vedruna Manresa continuarà donant-hi una gran importància i vol mantenir el representant municipal com a factor d'engranatge amb el municipi i com a element de transparència en la gestió del centre». Per a Llorenç Planes, la cohesió de la comunitat educativa és vital. Sembla que «el departament ha donat màxim valor als consells tot aplicant la llei catalana. Aquest òrgan col·legiat és clau per a la línia i el projecte de cada centre i, des de la idea de no complir la llei, seguiran sent claus», opina. I convida a «mobilitzar-se ja que, en aquest camp, com en altres de la societat que ens toca viure, haurem d'objectar. Ara és l'hora».

Al marge de les problemàtiques que es puguin derivar de la Llei Wert, sindicats i algunes mestres també denuncien que el mapa escolar manresà té repartit de manera desigual l'alumnat amb necessitats d'especial atenció o provinent de famílies de baix poder adquisitiu. Una realitat que, segons Lluís Cano, «ignora el departament d'Ensenyament. De fet, la nova zonificació escolar de Manresa facilita la segregació, tot i que el mateix departament ha catalogat la majoria de centres públics de Manresa com d'alta complexitat. Una condició que no s'ha atribuït a cap dels concertats. D'aquesta segregació, però, sembla que no se'n vulgui parlar».

Teresa Casals, pedagoga i coordinadora de Somescola

Continua l'assetjament a l'escola catalana

Vam acabar el curs passat amb una gran mobilització a favor de la continuïtat de l'escola catalana i comencem el nou curs amb la presentació davant de l'executiu espanyol, per part del nostre govern, d'un requeriment d'incompetència pel decret que l'obliga a pagar l'escolarització en un centre privat als alumnes que vulguin estudiar en castellà.

La situació que ha creat el govern del PP amb majoria absoluta i amb el lideratge entusiasta i prepotent del ministre Wert és gravíssima a tot l'estat pel que fa al model educatiu que vol imposar i, sobretot ho és en els territoris amb llengua pròpia. Tot i que la consellera Rigau ha advertit que a Catalunya el curs començarà d'acord amb les directrius de la LEC, aprovada amb notable consens pel Parlament de Catalunya, tenim assegurat un curs amb ingerències judicials, amb tensions polítiques provocades amb la intenció d'alterar el bon funcionament dels centres i crear problemes allà on no n'hi ha hagut ni n'hi ha d'haver.

Una lectura aprofundida de la Llei Wert ens permet qualificar-la com una llei del segle XIX proposada a un alumnat del segle XXI. És una llei que posa per davant les obsessions polítiques del PP més ranci a les necessitats del jove que hauran de desenvolupar-se plenament durant tot el segle XXI. És una llei centralitzadora que pretén fixar tots els continguts sense tenir en compte les diferents realitats tan personals com socials i de l'entorn de l'alumnat. És una llei que vol controlar les avaluacions demostrant així una desconfiança insultant vers el professorat. És una llei que, d'acord amb el seu criteri de considerar el castellà com a llengua hegemònica a tot l'estat, pretén arraconar la presència del català, llengua pròpia del nostre país a la consideració de llengua de segona, prescindible. És una llei elitista.

L'educació dels nostres joves és un dels temes cabdals si volem ser un país modern, democràtic, competitiu, lliure i equitatiu. No podem transigir ni acceptar un model educatiu imposat i que representa un retrocés inacceptable. Estem vivint un moment únic. Amb dificultats, però amb el convenciment que, si som capaços de guanyar-nos la llibertat, viurem en un país nou i, per descomptat, millor. Aleshores, sense interferències foranes, podrem dissenyar l'escola que volem, l'escola que necessitem, arrelada a la nostra tradició pedagògica, dotada amb el pressupost adequat, amb la llengua catalana com a vehicle dels aprenentatges i com a llengua central i de relació a l'escola, amb uns mestres preparats, motivats i reconeguts i amb la presència d'altres llengües perquè volem nois i noies que parlin llengües, que entenguin i valorin les altres cultures perquè aquesta és la manera que entenem la nostra presència al món.